

právního názoru v důvodech těch uvedeného měl posuzovati rekursní soud věc i ve svém druhém rozhodnutí.

Tu jest ovšem předem zkoumati, an stěžovatel napadá názor ten jako nesprávný, je-li původní přihláška berního úřadu o převodním poplatku 12.055 Kč, která jediné může přicházeti v úvahu, nejasná a neúplná, jak vyslovil rekursní soud ve zrušovacím usnesení. Názoru tomu jest přisvědčiti a nelze ani z knihovního zápisu o vydraženém domě nic vyvoditi pro opačný názor. Podle zápisu toho bylo podle výkazu berních nedoplatků ze dne 1. září 1927 vloženo zástavní právo pro pohledávku československého státu 12.055 Kč. Z knihovního zápisu není vůbec patrné, že šlo o převodní poplatek z vydražené nemovitosti. Nehledíc k tomu se berní úřad v přihlášce na tento knihovní zápis ani neodvolával. Šlo-li však o nejasnou a neúplnou přihlášku, nebyl postup rekursního soudu, když zrušil usnesení prvního soudu k vůli doplnění přihlášky, ve shodě se zákonem (§ 210 ex. ř.) a neshodoval se ani se zásadami vyslovenými nejvyšším soudem v rozhodnutích čís. 4504, 4933, 5206, 5962 sb. n. s., podle nichž není exekuční soud v rozvrhovém řízení ani oprávněn ani povinen, by sám od sebe konal šetření o nárocích veřejných orgánů a vysvětloval nebo doplňoval nejasné nebo neúplné přihlášky. Bylo proto další řízení, zahájené na základě zrušovacího usnesení rekursního soudu, pro rozhodnutí věci zbytečné, neboť věc byla již zralá k rozhodnutí, an podle zásad již uvedených nesměl exekuční soud k přihlášce přihlížeti vůbec pro její nejasnost a neúplnost, jak správně vystihl i první soud. Bylo proto zrušiti i zrušovací usnesení rekursního soudu, z něhož vyšel popud k onomu dalšímu zbytečnému řízení, i usnesení prvního soudu ze dne 18. srpna 1930 jakož i usnesení rekursního soudu ze dne 10. února 1931, učiněná jen důsledkem onoho nyní zrušeného zrušovacího usnesení soudu rekursního.

Čís. 10798.

Šekový platební rozkaz jest exekučním titulem podle § 1 čís. 2, § 371 čís. 2 ex. ř.

(Rozh. ze dne 20. května 1931, R I 287/31.)

Soud první stolice zamítl návrh na povolení zajišťovací exekuce na základě šekového platebního příkazu. Důvody: Na základě šekového platebního příkazu (omylem označeného jako směnečný příkaz platební), proti němuž včas podány námitky, nelze vésti exekuci zajišťovací ve smyslu § 371 čís. 2 ex. ř. Toto ustanovení odvolává se na příkazy platební, uvedené v § 1 čís. 2 ex. ř., jenž ve výčetním výpočtu jmenuje na tomto místě platební příkazy (rozkazy) v řízení mandátním a směnečném. Podle § 24 zákona ze dne 3. dubna 1906 čís. 34 ř. zák. platí pro uplatnění šekových postižních nároků předpisy o příslušnosti a o sporném řízení vydané pro věci směnečné. Na předpisy exekučního řádu poukázáno není. Třeba že by pravoplatné šekové platební příkazy pozdějšího zákona bylo považovati podle povahy věci za souřadné titu-

lům v § 1 č. 2 ex. ř. — nelze tuto souřadnost vztahovati i na případ § 371 ex. ř. pro nedostatek výslovného předpisu a jelikož případ tento jest výjimkou z pravidla. Re k u r s n í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by, dav opravití exekuční žádost, znovu o ní rozhodl. D ů v o d y: Podle § 24 zákona ze dne 3. dubna 1906, čís. 34 ř. zák. platí pro uplatnění šekových postížních nároků předpisy o příslušnosti a o procesním řízení vydané pro věci směnečné. Tím bylo doplněno ustanovení §§ 555 až 559 c. ř. s. tak, že řízení podle §§ 555 až 559 c. ř. s. platí nyní i pro uplatnění šekových postížních nároků. Tím se změnil obsah předmětů, na něž se má řízení podle §§ 555 až 559 c. ř. s. vztahovati. Označení tohoto řízení v c. ř. s. jako řízení ve věcech směnečných neodpovídá tudíž úplně obsahu tohoto řízení a mělo proto býti toto označení změněno, což se však nestalo. Nicméně však jest počítati s touto okolností, zejména též při výkladu § 1 čís. 2 ex. ř., kde jest zmínka o platebních příkazech vydaných ve směnečném řízení podle § 557 c. ř. s., a jest zastávati názor, že v ustanoveních §§ 555 až 559 c. ř. s. jest nyní podle § 24 šek. zák. upraveno též řízení pro uplatnění šekových postížních nároků a že se tudíž § 1 čís. 2 ex. ř. a tím i § 371 čís. 2 ex. ř. vztahuje na šekové platební příkazy. I účel § 24 šekového zákona podporuje tento výklad.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs není opodstatněn. Jest mylný názor dovolací rekurentky, že šekový platební rozkaz není exekučním titulem podle § 1 čís. 2 ex. ř. a že proto nelze na jeho základě, byly-li proti platebnímu příkazu vzneseny námitky, pòvoliti exekuci k zajištění (§ 371 čís. 2 ex. ř.). Vývody dovolací rekurentky nejsou s to, by vyvrátily opačné stanovisko zaujaté v napadeném usnesení rekursním soudem, stanovisko rekursního soudu odpovídá zákonu (§ 24 šekového zákona ze dne 3. dubna 1906, čís. 34 ř. z.) a je důvody napadeného usnesení plně opodstatněno. Dovolací rekurentka odkazuje se na tyto důvody.

Čís. 10799.

Působnost (účinnost) exekučního titulu, podle něhož jest nájemce povinen upustiti od podnájmu (části) jím užívaného bytu bez vědomí a souhlasu pronajímatele, vztahuje se i na podnájemní poměr trvající v době vydání exekučního titulu i na podnájem, jenž by snad teprve byl sjednán.

Bylo-li účelem exekuční žádosti (vzhledem k jejím tvrzením) zrušení trvajících podnájmu, není tento účel kryt návrhem, by byla povolena exekuce k vydobytí opomenutí podnájmu.

(Rozh. ze dne 20. května 1931, R I 345/31.)